

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 21 maja 2025 r.,

sprawy **A. S.**

skazanego z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz art. 178a § 1 k.k.,
z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego
od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 22 sierpnia 2024 r., sygn. akt IV
Ka 418/24,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z
dnia 9 lutego 2024 r., sygn. akt VIII K 871/23,

p o s t a n a w i a:

- 1) **pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2) **obciążyć oskarżyciela posiłkowego P. L.**
kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 9 lutego 2024 r., sygn. akt VIII K 871/23, A. S. został uznany winnym czynów z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. oraz art. 178a § 1 k.k., za które wymierzono mu kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz karę łączną 6 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, zasądzone od niego tytułem zadośćuczynienia na rzecz pięciorga pokrzywdzonych

kwoty po 30.000 zł, a także świadczenie na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych Sąd Okręgowy w Poznaniu, wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2024 roku, sygn. akt: IV Ka 418/24, zmienił zaskarżony wyrok w części, to jest w zakresie uzupełnienia opisu czynu o wskazanie istotnego przyczynienia się pokrzywdzonej do spowodowania wypadku, a w konsekwencji obniżył wymierzoną oskarżonemu jednostkową karę za ten czyn do 5 lat pozbawienia wolności, oraz wymierzył nową karę łączną w wysokości 5 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od prawomocnego wyroku kasację wniósł pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego P. L., zaskarżając wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu w części, tj. w pkt. 1 lit. a i b wyroku, a zawartemu tam rozstrzygnięciu zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj. art. 433 § 1 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez błędne uznanie Sądu II instancji, że Sąd *meriti* nie uwzględnił przy wyrokowaniu przyczynienia się do wypadku pokrzywdzonej A. L., podczas gdy kara wymierzona przez Sąd Rejonowy została wymierzona z uwzględnieniem wszystkich dyrektyw kary w tym przyczynienia się pokrzywdzonej, co wprost zostało wyrażone w uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego z dnia 9 lutego 2023 roku (*vide* str. 23).” W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu.

Prokurator w złożonej odpowiedzi na kasację wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest niedopuszczalna z mocy ustawy i jako taka została pozostawiona bez rozpoznania. Zgodnie z art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona m.in. od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Jednak nie jest to jedyne ograniczenie zakresu kasacji i jej dopuszczalności, albowiem kolejne zostały wskazane m.in. w

przepisach art. 520-526 k.p.k. Jednym z nich jest wymóg zawarty w art. 523 § 3 k.p.k., zgodnie z którym kasację na niekorzyść można wnieść jedynie w razie uniewinnienia oskarżonego albo umorzenia postępowania. Choć nie zostało to wprost wskazane w treści kasacji, to jednak nie budzi wątpliwości, tak ze względu na fakt kim jest autor kasacji (pełnomocnik strony), jak też z uwagi na treść zawartych w niej zarzutów, że jest to kasacja na niekorzyść skazanego, zmierzająca do podważenia tych rozstrzygnięć Sądu II instancji, które doprowadziły do zmiany opisu jednego z przypisanych sprawcy czynów oraz w konsekwencji do redukcji wysokości orzeczonej kary jednostkowej i kary łącznej. Wobec powyższego wniesienie kasacji przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego na niekorzyść skazanego byłoby dopuszczalne wtedy tylko, gdyby w kasacji podniesiono zarzut uchybienia stanowiącego bezwzględną przyczynę odwoławczą wskazaną w art. 439 § 1 k.p.k. Ograniczenie, o którym mowa we wskazanym już wyżej art. 523 § 3 k.p.k. nie dotyczy bowiem uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., co wynika wprost z art. 523 § 4 k.p.k. Takiego zarzutu jednak w kasacji brak.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jest zatem niedopuszczalna z mocy ustawy. Z powyższych względów Sąd Najwyższy obowiązany był na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 oraz w zw. z art. 523 § 3 k.p.k., kasację tę pozostawić bez rozpoznania. Orzeczenie o kosztach sądowych postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści przepisu art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637 § 1 k.p.k.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy rozstrzygnął jak na wstępie.

[PŁ]

[r.g.]